

LBRIS

We know
books

CĂUTAREA ALCHIMICĂ A CÂMPULUI UNIFICAT

*Călătorii pitagoreice, ermetice
și șamanice în tărâmurile
invizibile și eterice*

R. E. KRETZ

Traducere de Irina Apostolescu

PRESTIGE
București - 2025

Cuprins

Mulțumiri 9

PROLOG

Clopotul, cartea și lumânarea 11

INTRODUCERE

Setea mea de adevăr 15

PARTEA I

CLOPOTUL

1 Ordinul lui Ophiucus 25

2 Fărâme de gând 47

3 Împărăția Cerului 53

PARTEA a II-a

CARTEA

4 Piatra Filozofală 65

5 Pătratul oblong 77

6 Elementele Pietrei 91

7 Viața și moartea	111
8 Scara Raiului	125
9 Regenerarea	149

PARTEA a III-a
LUMÂNAREA

10 Facerea unui șaman	157
11 În căutarea Graalului	207

EPILOG

Făclia Pustnicului	213
Note	215
Bibliografie	218

MULȚUMIRI

Sunt mulți aceia cărora le rămân îndatorat - pentru inspirație, încurajări, asistență și sprijin. Cea dintâi este soția mea, Tami. Ajutorul ei, sacrificiul, citirea de verificare, editarea și orice sfat bun pe care mi l-a dat în ultimii zece ani - toate au făcut această operă de curaj posibilă. Cel mai mult îi sunt recunoscător pentru buna-dispoziție și toleranța de care a dat dovadă ori de câte ori mă transformam în povestitor de istorie medievală. Din tot sufletul le mulțumesc Dr Michael și lui Mary Yannetti, pentru neprețuita lor prietenie, pentru încurajare, îndrumare, pentru revizia textului și editarea acestei lucrări, pe măsura realizării ei. Un mulțumesc zgomotos, din toată inima lui Richard Grossinger, de la *Sacred Planet Books*, care mi-a oferit ocazia de a publica această carte, grațitudine pe care o transmit și personalului *Inner Traditions • Bear and Company*, care au făcut-o posibilă.

1 Ordinul lui Ophiucus

CE ESTE ORDINUL LUI OPHIUCUS?

Ordinul lui Ophiucus este un sistem filosofic naturalist, personal, care folosește abordarea pitagoreică pentru a explica reîntruparea sufletului (metempsihoza). Inspirat din filosofii naturaliști ai trecutului, Ordinul lui Ophiucus se întemeiază pe convingerea că Dumnezeu există și că de la El avem capacitatea de a raționa, în acord cu teoria cunoașterii, ca să ne formăm păreri temeinice. Așadar, potrivit ideilor și conceptelor găsite în rozacrucianism, francmasonerie, martinism, teozofie, ermetism și altele, Ordinul lui Ophiucus reprezintă o căutare personală și multilaterală a adevărului, prin folosirea celor șapte arte și a celor șapte principii universale ca platformă de lucru. Din acest punct de vedere, termenul „ordin” face aluzie la aranjarea lucrurilor, în raport unele cu altele, într-o anumită ordine, secvențialitate sau cu o anumită metodă. Este o încercare de a înțelege pașii ciclului de iubire Divină, în acord cu ideea pitagoreică, potrivit căreia numerele stau la baza tuturor lucrurilor, iar principiile matematicii sunt principiile după care se ghidează toate cele ce ne înconjoară, legând tărâmul terestru de cel ceresc, al raiului. Originea acestei concepții o găsim în Grecia Antică, ea fiind influențată de culturile egipteană și mesopotamiană.

SIMBOLUL ORDINULUI LUI OPHIUCUS

În această filosofie personală, simbolul Ordinului lui Ophiucus este un Uroborus verde, care cuprinde în circumferința sa crucea roșie a Sfântului Gheorghe. Peste centrul crucii se așază un triunghi alb cu vârful în jos, dispus deasupra unui triunghi negru, cu vârful în sus. Există și un punct, în centru.

Uroborusul verde denotă dualitatea ciclică a naturii: ΑΩΑ. Șade peste și circumscrie crucea roșie a Sfântului Gheorghe, creând astfel o cruce solară, care indică faptul că suntem guvernați de Soare. Brațele crucii reprezintă cele patru elemente (foc, apă, aer și pământ) și cele patru direcții cardinale (nord, est, sud și vest). Ele mai reprezintă și timpul din an, în sens de solstiții, echinocții și cele patru anotimpuri. Deasupra crucii, în centrul cercului se află un triunghi alb descendent, simbolizând puritatea cunoașterii sacrului feminin, așezat peste un triunghi negru ascendent, care sugerează forța înțelepciunii ascunse dobândite prin experiență, dar și decăderea bărbatului.

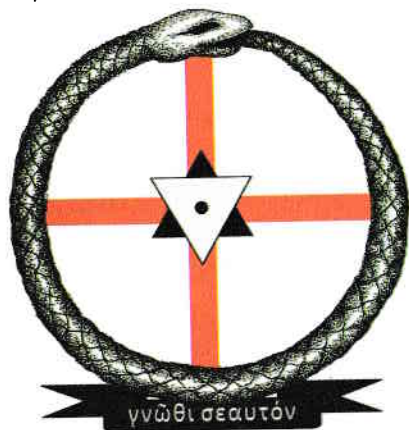

Figura 1.1. Simbolul Ordinului lui Ophiucus.

Cele două triunghiuri împreunate mai semnifică și uniunea contrariilor, masculin și feminin, negru și alb, viață și moarte, înțelepciune și cunoaștere. În centrul triunghiului alb și al întregii reprezentări se află un punct care leagă toate elementele laolaltă. Ca un întreg în sine, punctul din centrul simbolului reprezintă sufletul omului, ca parte a spiritului universal, așa cum îl știm noi, microcosmosul din macrocosmos.

Mottoul ordinului este **γνῶθι σεαυτόν** (*gnōthi seauton*), ceea ce, în greacă, înseamnă „Cunoaște-te pe tine însuți”. În limba latină, fraza este *nosce te ipsum*. Este prima dintre cele trei maxime inscripționate în pronaosul Templului lui Apollo din Delphi. Celelalte două sunt: „Nimic în exces” și „Siguranța cheamă nebunia”.

CINE ESTE OPHIUCUS?

Se crede că Ophiucus a fost un mare vindecător și asociatul lui Asclepios, unul dintre fiii lui Apollo. Din mitologie aflăm că Asclepios a primit arta medicinei ca învățătură de la centaurul Chiron. Într-o bună zi, Asclepios a văzut cum un șarpe îl resuscita pe un altul, așternând ierburi peste el. El a început să folosească acele ierburi și nu doar că i-a vindecat pe cei bolnavi, dar a reușit să-i și readucă la viață pe morți. O altă poveste ne spune că Asclepios a primit de la zeița Atena puterea de a învia morții, inclusiv pe Orion. Faptul că Asclepios aflase secretul nemuririi l-a supărat pe Hades, zeul lumii subpământene. Acesta i s-a plâns lui Zeus că sufletele se vor răi în Infern din cauza lucrării lui Asclepios. Zeus a fost de acord și l-a ucis pe Asclepios cu un fulger, urcându-l apoi printre stele sub forma constelației Ophiucus,

care înseamnă „ Purtătorul de șarpe ” în limba greacă. Constelația Ophiucus este uneori reprezentată ca lupta dintre Apolo și șarpele Python.

Constelația Ophiucus încalcă ecuatorul ceresc și se află în partea opusă asterismului Orion. De fapt, Ophiucus nu aparține familiei zodiacale a constelațiilor, ci mai mult grupului de constelații herculene. Există numai douăsprezece semne în astrologia siderală occidentală. Cu toate acestea, unii îl consideră pe Ophiucus drept al treisprezecelea semn aflat între Scorpion și Săgetător, cuprinzând intervalul de la aproximativ 29 noiembrie până la 17 decembrie, potrivit poemului astronomic din primul secol al erei noastre, *Astronomica*, al lui Marcus Manilius. Includerea lui Ophiucus, ca al treisprezecelea semn în zodiac, are sens dacă luăm zodiacul drept o grupare de douăsprezece semne plus unu și dacă Ophiucus nu este repartizat unei planete și nici asociat unuia dintre cele patru elemente. Acest lucru înseamnă că Ophiucus este independent și superior, guvernând sau supraveghind semnele zodiacale din postura lui de ocupant al locului doisprezece plus unu. Antichitatea ne dă multe exemple de concept *doisprezece plus unu*, de exemplu Avraam și cei doisprezece fii ai săi, Isus și cei doisprezece apostoli, Hercule și cele douăsprezece munci ale sale, Arthur și cei doisprezece cavaleri, un judecător și doisprezece jurați și așa mai departe. Să aveți în vedere că doisprezece plus unu este și o anagramă a lui „ unsprezece plus doi ”, deoarece ambele sintagme folosesc aceleași litere.

În octombrie 1604, Johannes Kepler a observat și a descris în amănunt apariția unei stele noi pe glezna lui Ophiucus. Cunoscută sub numele de Supernova lui Kepler (SN-1604), a fost vizibilă din luna octombrie 1604

până în aprilie 1606. La un moment dat, a fost văzută chiar și în timpul zilei, timp de trei săptămâni. Astrologii vremii, printre care și John Dee, au interpretat acest fenomen drept împlinirea profeției lui Paracelsus, semne prevestitoare ale unei apropiate revoluții cosmice: „ Toate cele ascunse vor ieși la lumină. ”

Fludd spunea că evenimentele cerești din 1604 prevesteau revenirea rozacrucienilor din perioada lor de obscuritate asumată, pentru a-și crește rândurile și a reclădi lumea. Tot cam pe atunci aflăm că francmasoneria a început să se înfiripe la Londra, răspândindu-se în Germania, Franța, Italia, dar și în Lumea Nouă.

Însă aceste organizații nu au apărut de nicăieri. Istoria lor își află rădăcinile în Grecia antică.

LEGĂTURA APOLO - PARNAS

Multe școli de misterii antice, cu siguranță, printre ele numărându-se rozacrucianismul și francmasoneria, au fost clădite pe mitul și legendele Muntelui Parnas din vechea Eladă. Pe acest munte a existat un tărâm de legătură între cer și pământ. Muntele Parnas înseamnă „ muntele casei zeului ”, referindu-se la Apolo, zeul-soare. Vârfurile sale gemene, veșnic acoperite de zăpadă, îi pot părea privitorului un dublu A. Unii pot da o interpretare ezoterică acestui fapt, ca și cum i-ar reprezenta pe Apolo și pe sora lui geamănă, Artemis - al cărei echivalent roman este Diana -, prin urmare, o dualitate simbolică. În *Metamorfozele* lui Ovidiu, pe Muntele Parnas s-a poticnit arca lui Deucalion, în mitul potopului grec. Aflată la poalele muntelui, Peșterea Coryciană i-a fost închinată zeului Pan, care provenea din pitoreasca Arcadie.

Oracolul din Delphi se află tot acolo sus, pe unul dintre povârnișurile Muntelui Parnas, de unde izvorăște un izvor sfânt, într-o grotă iluzorie. Pentru vechii greci, Delphi era buricul (*omphalos*), centrul lumii. În jargonul pitagoreic al lui Filolau din Crotona, buricul era locul implantării și al creșterii embrionului, din care urma să se dezvolte mai departe ființa - ceva asemănător unui stup de albine. În timpurile străvechi, câte un *omphalos* din piatră, de forma unui stup de albine, era ținut în altarele templelor (fig. 1.2, pagina 31). Se sprijinea pe un trepied de bronz, probabil susținut, la rândul lui, de trei dansatori aflați în vârful unei coloane. Pausanias sugerează că în vârful întregii structuri ar fi tronat doi vulturi aurii în vârf și că ar fi fost protejată de o țesătură din lână, împodobită cu pietre prețioase, în formă de sirenenă. Se spune că încercând să-i găsească centrul, Zeus ar fi trimis doi vulturi din cele două capete ale Pământului. Acolo unde păsările s-au întâlnit în zbor, Zeus a aruncat o piatră, iar locul marcat era chiar Delphi - centrul lumii.

Potrivit mitologiei grecești, locul îi aparținuse, mai întâi, Geei. Geea era echivalentul grec al zeiței sumeriene Ninhursag, o zeităte primară, mama ancestrală a tuturor lucrurilor și prima Zeiță-Mamă a Pământului. În această calitate de zeiță htoniană, îi erau aduși ca ofrandă miei negri. Geea este adesea reprezentată ca o mamă protectoare, aplecată spre copilul pe care-l ține la piept sau înconjurată de zei micuți, văzuți ca roade ale Pământului. Peștera unde se află oracolul simbolizează pântecul Pământului, fiind păzită de șarpele gigantic și fiul Geei, Python. Apollo a uzurpat puterile htoniene ale Geei, doborându-l pe Python cu săgețile sale, așa cum o va face mai târziu Sfântul Gheorghe, ucigașul de balauri.

Figura 1.2. Omphalosul de la Delphi datează de la aproximativ 1400 î. Hr. Această copie romană este adăpostită de Muzeul de Arheologie din Delphi.

Figura 1.3. Gravură ce-l reprezintă pe Apolo, ucigându-l pe Python, de Virgil Solis pentru *Metamorfozele* lui Ovidiu. Cartea I (1581) (stânga), amintește de icoana pe lemn de la 1508 cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul, de Wolf Traut (dreapta).

El și-a însușit oracolul și a construit un templu peste locul sacru din Delphi al zeiței. Apoi, preoții lui Apolo au preluat puterile profetice ale oracolului și au impus numele de Pythia, în amintirea victoriei asupra dragonului divin, Python. Alt mit spune cum Apolo i-a scos din peșteră pe cei doi paznici ai Geei, tot șerpi mitici, încolăcindu-le trupurile în jurul toiagului înaripat al lui Hermes, cunoscut sub numele de caduceu.

Cea mai veche dovadă a existenței unui oracol la Delphi poate fi aflată în jurul anului 1600 î. Hr. Preoții lui Apolo din Delos, ajutați de înflorirea orașului Corint, au preluat altarul doric în preajma secolului al VIII-lea î. Hr., păstrând, totuși, preotesele htoniene, slujitoare ale oracolului, ca să nu tulbure pacea. Potrivit tradiției, Pythia din vremea lui Apolo era Phemonoe, poetă și, se crede, chiar fiică a zeului. La început, preotesele erau fecioare tinere din Delphi, dar după ce Echecrates din Tesalia a răpit-o și a necinstit-o pe o frumoasă și tânără Pythie, spre sfârșitul secolului al III-lea î. Hr., au fost alese femei trecute de cincizeci de ani pentru a ocupa această poziție.

Preotesele din Delphi își abandonau toate îndatoririle familiale, relațiile maritale și mai ales identitatea. Trei preotese coexistau și oficiau ca Pythii, două dintre ele slujind pe rând, iar a treia fiind ținută de rezervă. Se profetea doar în timpul celor nouă luni calde ale anului, numai în cea de-a șaptea zi a lunii, după parcurgerea unui ritual de purificare.

Pe frontispiciul Templului lui Apolo (zeul luminii și venerat solar) tronează litera grecească epsilon. Din multe motive, se crede că plasarea acestei litere pe templu are legătură cu misticismul solar delphic. Îl leagă pe Apolo de lumină, divinitate, om și autocunoaștere.

Amplasarea sa ... denotă relația veșnică a omului cu lumina, așadar, cu perfecțiunea. Litera E conține trei linii paralele, ce marchează uniunea trupului cu mintea și cu sufletul, scoțând în evidență trinitatea naturii umane. Este a cincea literă din alfabetul grec, numărul cinci simbolizând cele cinci elemente necesare vieții, după vechii înțelepți: Pământul, Aerul, Apa, Focul și Eterul.

Epsilonul delphic este plasat în capul frontonului Templului lui Apolo, chiar în centru. Colțul din stânga era inscripționat cu „Γνώθι Σαυτόν”, „Cunoaște-te pe tine însuți”, în limba greacă, în timp ce pe colțul din dreapta era scris „Nimic în exces”, iar E „trona” peste ele.¹

LEGĂTURA DINTRE APOLO, PARNAS ȘI PITAGORA

Numele Pitagora (570-495 î. H.) îl combină pe *pythios*, indicând cultul lui Apolo de la Delphi, cu *agora*, adică